

ХВЪРКАТИЯТЪ ЗНАХАРЬ

Преди много години живѣлъ прочутъ знахарь
 да бае и лѣкува отъ Бога ималъ даръ.
 Тамъ горе въ планината за помощъ и съветъ
 дохождали нещастни отъ цѣлий божи свѣтъ.
 Щомъ чуелъ отдалече, че гости му пристигатъ,
 той бързалъ да ги срещне. Въ колибата си мигомъ
 съсъ билки лѣковити пропждадалъ въ дънъ горитѣ
 и болести, и скърби. Пресъхвали сълзитѣ...
 Той билъ красивъ и строенъ съ брада червено медна,
 обличалъ дрехи прости, живѣлъ скромно, бедно.
 Въ колибата, огрѣна отъ слънчеви зари,
 цѣлебнитѣ си билки раздавалъ безъ пари.
 Лѣкувалъ всички даромъ — и бедни, и богати,
 за него се мѣлвѣло и въ царскитѣ палати,
 че можелъ като славей да пѣй и чурулика,
 че знаелъ да говори на вълцитѣ езика,
 че гължбитѣ горски на рамото му спѣли,
 сърничкитѣ съсъ него въ единъ пахаръ ядѣли.
 Въ гората жива, будна, разлистена до есень,
 си бѣблѣли потоци, ехтѣла птича пѣсень.
 Мушици и пчелици тамо радостно брѣмчели
 и горски теменуги въ усойтѣ цвѣтѣли.
 Но зиме си оставалъ знахарьтъ самъ саминъ.
 Самотенъ димъ излизалъ отъ малкия коминъ,
 извивалъ се високо надъ прѣспи, ледове,
 а вѣтрътъ като совалка започвалъ да снове.
 Тѣй кжщата въ гората съсъ нишки отъ снѣжець
 обгръщалъ я гальовно планинскиятъ вѣтрець.
 И ето той се вмъкналъ въвъ бѣлата кжщурка,
 въ комина записукалъ, запрелъ на тънка хурка,
 въ огнището засвирилъ, запѣлъ като шурецъ
 и тѣзи думи казалъ на горския мждрецъ:

— Вижъ, всичко е покрито съ дебелъ килимъ отъ снѣгъ,
 по който сж вдѣлбани следи отъ вълчи кракъ.
 Въ такава люта зима неволитѣ човѣшки,
 особено гладътъ, голѣми сж и тежки,
 а ти стоишъ, знахарю, и чакашъ пролѣтѣта...